

AM TERMINAT FACULTATEA ȘI NU MI-A PLĂCUT

Autor: Iulia Nedelcu | 6 august 2022

Acum că a trecut suficient timp de când am terminat Facultatea de Litere, mă bate gândul la o serie de articole în să vă prezint munca mea din acest an, care s-a încheiat cu o lucrare de licență redactată în limba franceză. În acest text însă, vreau să vă povestesc cum am terminat eu facultatea în cinci nopți nedormite și câteva cedări nervoase.

Cei care urmăresc ce mai scriu, știți că, încă de pe vremea când activam pe MarginaliaEtc, tema care prezintă cel mai mare interes pentru mine este revoluția sexuală, sau felul în care, cu trecerea timpului, moralitatea sexuală și ceea ce considerăm normalitate suferă schimbări semnificative.

M-am gândit că lucrarea de licență este o oportunitate fantastică de a explora în profunzime această curiozitate, însă, fiind la specializarea de limbă și literatură, trebuia să găsesc o porțiță prin care să inserez această temă în zona literară. Nu am vrut să iau calea ușoară, cu Marchizul de Sade, așa că am început o căutare parțial disperată după un alt autor care atacă acest subiect în operele sale. Printr-o pură întâmplare, am descoperit un articol publicat pe The New Yorker despre un autor francez contemporan despre care auzisem câte ceva, destul de vag, Michel Houellebecq. Anul acesta, un autor pe care îl mai văzusem prin librării, fără să știu altceva despre el, mi-a devenit tovarăș de drum.

Prin urmare, aveam tema, aveam și autorul, acum era momentul să fac cercetare pe fenomenul social ale cărui urmări voiam să le ilustrez ulterior prin două romane ale lui Houellebecq, *Les Particules Elementaires* și *L'Extension du Domaine de la Lutte*. Vă spun sincer, partea asta mi-a plăcut cel mai mult, datorită caracterului său interdisciplinar, dar și prin diversitatea surselor de unde găseam informație. Pe lângă articole și cărți, am descoperit plăcerea de a face cercetare prin videoclipuri și documente audio. Și uite așa, astă-primăvară mă plimbam printre filosofie și psihologie,

ajungând la istorie și sociologie, ca apoi să o iau de la capăt.

După ce mi-am construit capitolele teoretice, am trecut la partea aplicativă. Citisem deja cele două romane, în care Houellebecq, impudic și relaxat, descrie obscenitățile cele mai condamnabile ca să demonstreze ideea de bază din romanele sale: sexul pur recreativ, deconectat de orice latură afectivă, nu ne face fericiți decât pe termen foarte scurt. După cum veți citi, dacă veți avea timp și curiozitate, în următoarele articole, personajele lui Houellebecq întruchipează arhetipurile omului contemporan, iar autorul explorează posibilitățile de existență ale unor persoane deconectate de emoțiile lor, care nu pot comunica cu ceilalți și nu pot construi relații autentice.

Fiindcă știam că m-ar consuma extrem de mult să lucrez pe ultima sută de metri, am fost fată serioasă și mi-am terminat licența pe la începutul lunii mai, însă, din motive pe care nu le vom dezbate aici, am primit feedback-ul pe lucrare cu o săptămână înainte de deadline-ul final. Asta nu ar fi fost o problemă în sine, dacă lucrarea nu ar fi venit înapoi înroșită de comentarii neinteligibile („nu înțeleg”, „rescrie”, „????”), fără alte indicații suplimentare, pe care eu, senină, le-am șters, acceptând în schimb toată corectura pe partea gramaticală – ce-i drept, nu e ușor să scrii 50 de pagini în limba franceză. Scandal mare, mailuri care îmi intrau la 12 noaptea și la care eu răspundeam pe la 3, explicând că motivul pentru care nu am acceptat anumite sugestii nu e semn al lipsei mele de respect pentru munca celuilalt, ci simplu dezacord cu schimbările impuse. N-am fost eu suficient de elocventă, fiindcă fiecare „variantă finală” pe care o trimiteam stârnea aceeași reacție, pe motiv că ignorasem un comentariu sau altul.

Așadar, în plină sesiune, cu o săptămână până la predare, trebuia să găsesc o modalitate de a rescrie aproape toată licența, ghidându-mă după indicații aproximative, cu care nici nu prea eram de acord. Norocul meu că aveam suficiente pagini, astfel încât mi-am măcelărit lucrarea ștergând paragrafe întregi doar ca să evit alte mailuri înfuriate, până când am ajuns la o formă „acceptabilă”. Dacă mă întrebați, prin ecran, de ce nu am rămas pe poziții și nu mi-am apărut mai bine munca, vă reamintesc că ultimul lucru de care mai aveam nevoie era să nu fiu admisă în sesiunea de vară sau, la fel de comic, să mă trezesc cu o notă jenantă, fiindcă aceste lucruri depind, în mare măsură, și de coordonator. Am salvat un document cu licența **mea**, și am predat varianta oficială cu câteva ore înainte de deadline, fiindcă atunci am primit confirmarea finală.

Susținerea licenței a fost pe măsură. Vreo zece studenți în sală, comisia, iar mie nu mi-a mers prezentarea PowerPoint. Am vorbit liber, ceea ce nu a fost prea bine văzut, fiindcă la finalul celor 15 minute, nu a spus nimeni nimic. După câteva secunde stânjenitoare, am ridicat din sprâncene, iar atunci mi-au fost puse două întrebări clasice, cinstite. Problema era că simțeam că vorbesc cu pereții, fiindcă interlocutorii nu reacționau conversațional la ceea ce spuneam. Poate vă gândiți, cum am încercat să fac și eu, că era un cadru oficial și comisia trebuia să fie sobră și impenetrabilă. Bine ar fi fost să fie

așa, însă după mine au urmat câteva prezentări foarte *girly*, *roz* și *baby blue*, cu efecte de artificii și inimioare, care au fost aclamate și au stârnit un tremur de entuziasm în toată sala.

Eu eram foarte confuză, fiindcă tot timpul mă gândisem că susținerea licenței va fi un moment destul de important, dar ce trăiam acum semăna mai mult cu o prezentare de proiecte la seminar. La final, mi-am dat seama că am fost singura din sală care nu a primit niciun bravo și nicio felicitare, probabil fiindcă le-am vorbit despre cum ne zice Houellebecq că se duce lumea de râpă și despre Schopenhauer. Puțin amărâtă, am mers să beau o cafea cu mama și să dorm.

Am aflat după câteva zile că sunt șefă de promoție și că trebuie să țin un discurs la festivitatea la care nu mă înscriisesem (am zis că nu dau 100 de lei ca să port o robă la 40 de grade și apoi să o returnez), prin urmare nu puteam să particip. S-a rezolvat până la urmă, mi-am plătit celebrarea și am vorbit un minut și jumătate într-o Aula Magna suprapopulată și supraîncălzită. Nu prea mi-a plăcut, dar măcar s-a bucurat bunica mea. Glumesc, nu a avut loc în sală, cum nu au avut nici celelalte bunicuțe, așa că a stat afară pe băncuță, dar nu-i problemă, i-am arătat după în videoclip cum a fost pe scenă.

Acum că mi-am spus oful, pot continua cu alte articole, în care vreau să vă povestesc cum critică Houellebecq felul în care ne raportăm unii la alții și de ce, dacă o ținem tot așa, nu ne așteaptă decât singurătate și tristețe, dar și de ce spune Schopenhauer că viața e suferință. Sunt ok, serios!

Imagine: August Heinrich Mansfeld – „Aufruhr in der Mädchenklasse” (1901); Sursă: Wikimedia Commons